

tillige at kunne afgive for Hæren i Tilfælde af, at den bliver slaaet ved Kamp i aaben Mark, et Støttemunkt, hvor den kunde trække sig hen og søge at ordne sig; efter sit Lide: Tab og yderligere fortsætte Forsvaret for, hvad det da gjælder at kæmpe for, nemlig Landets Eksistens. For saa vidt er der fuldstændig Enighed mellem Mindretallet og Regjeringen. Regjeringen kan ikke undlade at tage Hensyn til, at naar Kjøbenhavn lades aaben og ubeskyttet mod Landstiden, vil Nødvendigheden af at vedligeholde Forbindelsen med det Sted, hvor saavel Hærens som Flaadens store Magasiner og Besoldninger findes, i en betænkkelig Grad binde Hæren til Hovedstaden, lamme dens Bevægelser og svække dens Kræfter til at imøde, gaa en Hjende, der forsøger Landgang. Saaledes som det staa udtalt i Bemærkningerne til Lovforslaget, vil en mindre fjendelig Styrke, der bliver kastet i Land, være i Stand til at overføre Hærens Livsnerve. Dette bør søges forhindre, og der er ogsaa optaget et Beløb i Regjeringens samlede Plan til Befæstning af Kjøbenhavn mod Landstiden. Dette Beløb har kunnet ansættes kalkulatorisk, idet der ikke for dette Befæstningsanlæg saaledes som for de andre i Lovforslaget fremsatte findes nogen endelig Plan og Overslag, men man har troet, at en saadan Sum som den, der er anført i Bemærkningerne, omtrent vil være tilstrækkeligt til dette Fæstningsanlæg. Mindretallet har under Forhandlingerne i det andet Thing indtrængende lagt Regjeringen paa Hjerte at fremme de fornødne Arbejder til saadanne Planers Tilveiebringelse, og jeg har erklæret mig beredvillig til at gaa ind derpaa. Jeg kan tilføie, at jeg ikke engang behøvede denne Opfordring fra Mindretallets Side for at lade disse Arbejder paabegynde, idet min Tanke har været den, naar man først havde faaet dette Lovforslag vedtaget, da saa hurtigt som muligt at indkomme for Misdagen med Forslag til Kjøbenhavns Befæstning mod Landstiden. Jeg har nemlig allerede under Lovforslagets Udarbejdelse ikke kunnet skjule for mig selv, at det var et Punkt, hvorom Meningerne vilde være overordentlig delte, saavel i Representationen som ogsaa i Folket udenfor Representationen. So tidligere naar altsaa kunde bringe det under Forhandling i Representationen, desto bedre var det; jo mere Begt man lægger paa en hensigtsmæssig Befæstning af Kjøbenhavn mod Landstiden, en Befæstning, der kan fyldestgjøre de Formaal, som jeg har tilladt mig at udtale her for Thinget, jo mere maa man ønske at faae dette Spørgsmaal afgjort saa hurtigt og saa tidlig som muligt.

Jeg tror nu at have gjort det høie Thing Rede for min Stilling lige over for dette Lovforslag, der her foreligger til Behandling. Jeg har omtalt, saaledes som jeg troede, det var min Pligt ligeoverfor dette Thing, hvorledes jeg i det andet Thing har tillet mig lige over for de af Mindre-

tallet i Udvalget stillede Forslag. Jeg har søgt saa godt, som det var mig muligt, at føre Forsvaret for Regjeringens Forslag. Forøvrigt vilde værede Medlemmer i de Bemærkninger, som følge med Lovforslaget, finde at fornøden Oplysning, forsaavidt jeg her skulde have oversprunget noget Punkt, som burde have været bragt under Omtale. Det, Lovforslaget gaar ud paa, er overordentlige Foranstaltninger til Forsvarsvæsenet, en fyldigere Udvikling af Flaadens Materiel, en Tilveiebringelse af de Befæstningsanlæg, som ere nødvendige for at støtte Forsvaret, og uden hvilke den tappreste Hær, den Hær, der er mest beredvillig til at offre sig, ikke vil kunne udrette Noget. Det er en Sag af saa stor Vigtighed, at jeg intet Dieblit tvivler om, at det vil staa klart for det høie Things Medlemmer, og at de ville skænke Lovforslaget al grundig Overveielse og Behandling. Det er muligt, det er mit Haab, at en fortsat Forhandling mellem Regjeringen, dette Thing og det andet Thing vil føre til, at vi kunne enes om Løsningen af denne store og for vort Fædreland saa vigtige Opgave.

Conseilspræsidenten (Estrup). Jeg skylder Thinget her at gjentage en Erklæring, som allerede tidligere har været afgivet af mig paa Regjeringens Begne paa et andet Sted. Det er, at selv om det fulde Lykkes at tilveiebringe Enighed om selve Forsvarsforanstaltningerne, saa vil Regjeringen dog ikke kunne gaa ind paa, at Sværtseltelsen af disse Forsvarsforanstaltninger gjøres afhængig af Vedtagelsen af en demie Sag uvedkommende Lov. Jeg sigter her selvsølgelig til § 2 i det foreliggende Lovforslag, det sidste Punktum. Denne Bestemmelse vil pientynlig gjøre det meget tvivlsomt, om overhovedet de som nødvendige erkjendte Forsvarsforanstaltninger kunne til Udførelse. Naar man ser hen til, at den Skattelov, som fordres i § 2, er en Skat paa Indtægt og Formue, altsaa en Skattelov som vi hidtil ikke have kjendt, ligger den Formodning nær, at Enighed om en saadan Lov vanskelig vil kunne tilveiebringes, maaske albrig. Underledes forholder det sig jo med en almindelig Indtægtsstat. En saadan have vi kjendt allerede flere Gange. Indkomstskatten alene anser jeg for mit Vedkommende for at være et brugeligt Middel til, under overordentlige Forhold, naar der er overordentlig Trang tilstede til at fylde Statskassen, da at opnaa denne Hensigt. Jeg bruger med Forsæt det Udtryk „under overordentlige Forhold“, thi overordentlige Forhold gjøre det ogsaa tilladeligt at paalægge en Skat, selv om Skattens Fordeling ikke kan blive den, absolut retfærdig. De Forsvarsforanstaltninger, som ere foreslaaede af Regjeringen, staa efter Regjeringens Overbevisning ikke i noget Misforhold til Landets Kræfter, og det forekommer mig utvivlsomt, at Statskassens Betalingssevne for Tiden er en saadan, at der ikke kan paavises